

ALEX WHEATLE

LITTLE BIT

BĂIAȚUL
DIN
CRONGTON

Traducere din limba engleză
de Maria Ghiurțu

POLIROM
2019

Cuprins

1. Frumoasa și bestia.....	5
2. Pe frontul domestic.....	13
3. Un serviciu pentru Manjaro.....	19
4. Marele mahăr întreabă întotdeauna de două ori.....	28
5. Pe lista neagră.....	39
6. Război în Crongton.....	45
7. Porumbelul voiajor.....	53
8. Tata.....	67
9. Mama	82
10. Leul, tigru și ursul.....	88
11. Știrea zilei.....	100
12. Întâlnirea	112

13. Inspectorul de poliție.....	132
14. Evadare din Crongton Sud.....	147
15. O plimbare cu bandiții.....	153
16. Un mic dejun complet ca-n Crongton	166
17. Acum e-acum!.....	176
18. Oribilul râs al lui Godfrey McKenzie	190
19. Prima dezamăgire doare cel mai tare.....	202
20. Călcând ca pe ace	214
21. Lady P.	220
22. Bowling în șanț	231
23. Gonind ca Usain Bolt.....	246
24. Termenul limită	257
25. Gura!!!.....	280
26. O experiență traumatizantă.....	296

Mi-ar fi plăcut ca babalâcii să-și țină pliscul. Mă călcau pe nervi. Spuneau tot felul de căcaturi de genul ăsta despre noi, deși știam de la tata că și pe vremea lui erau destule răfuieli d-astea și tot timpul se împușcau și se înjunghiau între ei. Nu eram prima generație cu griji din astea și nici nu era ca și cum cei pe care-i știam eu s-ar fi dus de nebuni să împuște pe careva.

Știu că nu e corect politic să zic asta, dar era al naibii de palpitant să vezi locul unei crime. Adrenalina îmi galopa prin vene ca un dement din ăla care gonește cu bobul pe pistă. În jur, toată lumea lansa tot felul de teorii și explicații despre ce se întâmplase și cine era autorul.

Din cauză că sunt scund trebuia să tot sar pe loc, dar, din câte am putut să văd, poliția stătea de vorbă cu oamenii de la atelierul de reparații de vizavi de bibliotecă. Alți polițiști în geți fosforescente trasau cu cretă pe jos niște contururi. Eram prea departe să văd, dar îmi puteam imagina cimentul impregnat cu picături de sânge. I-am dat un ghiont unui tip din fața mea:

— Ce... Ce s-a întâmplat? Pe cine au ciuruit? Era cineva din Crongton Nord sau Sud? Știi...?

— Calmează-te, frate, și poate-ți răspund.

— Scuze.

— L-au împușcat din mers, mi-a răspuns tipul. Unu' din Crongton Nord ieșea din atelierul de reparații când doi tipi au trecut pe lângă el pe motocicletă și l-au ciuruit. Două gloanțe l-au nimerit în piept. Cineva susține că s-au

tras patru focuri, alt tovarăș zice că trei. Unul dintre gloanțe a trecut prin fereastra magazinul și s-a oprit fix în brațul unui angajat.

— Din mers, a repetat Jonah. Se împute treaba.

— Cică era unul dintre soldații de bază ai lui Major Worries, a mai spus tipul. Dacă-i așa, războiul ăsta n-o să se termine prea curând.

Auzisem numele ăsta rostit în șoaptă de câteva ori. Era dușmanul numărul unu al lui Manjaro – șeful gangsterilor din Crongton Nord. Nu-l văzusem niciodată, dar, dacă era să-l cred pe McKay, gagiul era cât Chicago de mare și mai înalt decât Shardul din Londra. Cică era numai mușchi. Umbla într-un maiou negru și pantaloni de trening de aceeași culoare și un tatuaj cu o cobră regală îi decora gâtul gros cât un trunchi de copac.

Poliția ne-a cerut să ne dăm și mai în spate. Eu încă țopăiam pe loc încercând să văd mai bine. Am observat că obloanele de fier care acopereau ușile și ferestrele vechii biblioteci erau mânjite cu tag-uri ale celor din Crongton Sud și Crongton Nord. Speram să nu-mi scrie și mie careva porecla cu spray pe undeva. N-aveam chef să fiu luat în vizor.

— Nu m-aș duce niciodată cu informația asta la poliție, a spus tovarășul din fața mea coborând vocea, dar pot să bag mâna-n foc că așa și-a luat Manjaro revanșa pentru Nightlife.

Deodată, am simțit crampe în stomac. Mi-am amintit de ultimul serviciu pe care-l făcusem pentru Manjaro,

când am luat un pachet de la o adresă din Crongton Lane. Am făcut câțiva pași în spate.

— Jonah, tre' să mă car acasă.

— De ce? Nu-i aștepți pe polițiștii în salopete albe care se joacă de-a CSI? Și-o să apară imediat și ăia de la știri.

— Nu, tre' să mă car.

M-am întors și era cât pe ce să intru în McKay, care se vedea că alergase până acolo. Transpira și răsufăla greu. Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Cui i-au făcut felul? a întrebat el gâfâind.

— Unui tovarăș din Crongton Nord, au tras de pe motocicletă. Poliția încearcă să dea oamenii la o parte. A izbucnit iar războiul, s-ar părea.

A dat din cap încet, fără să-și ia ochii de la mine. Aproape că puteam să-i citesc gândurile. E posibil să le fi dus chiar tu arma crimei.

M-am uitat în pământ ca să-i evit privirea. McKay și-a întins mâna și m-a apucat de umăr.

— Nu uita că cineva trebuie să și apese pe trăgaciul ăla nenorocit – armele nu se declanșează singure. Ascultă ce-ți zic!

M-am chinuit să zâmbesc, dar fața mea nici nu voia s-audă de așa ceva. Am reușit să-mi fac loc prin mulțime, hotărât să mă duc în parc în loc să merg acasă. Când am ajuns, parcul era gol, în afară de un tată care se juca fotbal cu fiu-său. Ce altceva putea să fie în pachetul ăla? Doar nu-mi imaginasem că livrez mâncare caldă la un

cămin de bătrâni. Sigur era arma. M-am așezat într-un leagăn și m-am întrebat de ce a trebuit să fiu eu cel care a recuperat arma aia? Pe de altă parte, dacă nu eram eu, Manjaro ar fi rugat pe altcineva. Revelația nu mi-a oferit cine știe ce consolare. Mă întrebam cine era tipul pe care-l ciuruiseră. Cine erau părinții lui? Poate avea și el o soră mai mare c-un temperament execrabil? Poate era un tip îndemânat, care făcea chestii, sau un băiat ca mine, Jonah și McKay, care se uita la filme vechi cu kung fu. Dacă războiul ăsta continua, băiețelul care se juca cu taică-su în parc putea să fie și el în pericol. Și toți micii lui tovarăși.

Mi-a sunat telefonul. Era bunica.

— Lemar? Unde ești? Te așteptam acasă acum o oră. Nu știi că au mai omorât pe cineva?

— Ba da, știu. Sunt în parc, buni. Am trecut un pic după ce-am plecat de la Jonah. Vin spre casă acum.

— Ai grijă!

Am avut grijă, și-ncă cum. M-am uitat în spate la fiecare zece pași. Am traversat numai după ce n-am mai văzut nici o mașină în mișcare. Erau mult mai puțini copii care se jucau în curți sau în fața alimentarei decât de obicei. Am ajuns acasă în siguranță și am răsuflat ușurat când am închis ușa în urma mea.

Buni făcuse paste și filé de somon și mi-a presărat și niște brânză în farfurie. Am mâncat în tăcere. Mama era încă la muncă, iar Elaine fusese toată ziua în vizită la niște

prieteni. După ce-a auzit despre crimă a sunat acasă să se asigure că suntem bine cu toții. Aveau să se întoarcă amândouă cu taxiul. Îmi era îngrozitor de sete, așa că am dat pe gât patru pahare de apă. Probabil Elaine terminase siropul de coacăze.

— O să faci pe mutu' toată seara sau îmi spui și mie ce-ai pe suflet? voia buni să știe. Mă gândesc că toată lumea e speriată din cauza crimei. Io nu pricep de unde fac rost de arme băieții ăștia fără minte.

Un sentiment de vinovăție m-a lovit în piept. A trebuit să mă uit în farfuria goală.

— Nici... nici eu nu înțeleg. Dar eu... eu sunt bine, buni.

— Sigur? Arăți de parcă-ai fi văzut o nălucă.

— Sunt un pic obosit, am mințit eu.

Buni m-a studiat cu atenție.

— Vorbești cu mine, Lemar! Nu cu vreo babă amețită care nu te cunoaște. Spune-mi ce te supără! Abia ai scos un cuvânt de când ai ajuns acasă. Haide, scuipă tot!

Cum să-i spun ce mă supăra? Că s-ar putea să fi livrat ceva care i-a pus pe alții în pericol? Că s-ar putea să fiu unul de-ai lor? Iar asta însemna că tovarășii din Crongton Nord s-ar putea să încerce să-mi facă și mie felul. Crampele din stomac erau tot mai puternice. Simțeam cum pe frunte mi se formează broboane de transpirație. Inima făcea tot posibilul să-mi evadeze din piept. Voiam să-mi mai torn un pahar de apă, dar asta chiar c-ar fi părut suspect.

Buni m-a fixat cu cea mai periculoasă privire de care era în stare.

— Păi...

— Păi ce, Lemar?

Conștiința nu mă lăsa nicicum în pace, dar nu puteam să-i zic nimic din toate astea. Aș fi dezamăgit-o extrem de tare.

— Mă stresează atmosfera din apartament. Știi tu, tensiunea dintre mine, mama și Elaine. Lucrurile s-au calmat acum, dar ce-o să fac dacă o s-o ia razna din nou?

— Nu-ți face griji pentru asta. Buni a zâmbit. În fiecare familie sunt suișuri și coborâșuri. Da, am avut problemele noastre, dar o să le rezolvăm pe toate până la urmă. Nici un necaz nu ține la infinit.

— O să... o să vină o fată pe aici zilele astea. Vrea s-o desenez.

— De acolo ți se trage? Buni a râs. Ai emoții? Nu-ți face griji, Lemar! O să ne purtăm exemplar. Ți-o promit... Cine e? Fata aia de care îți place de ceva vreme?

— Da, buni. O cheamă Venetia.

— Frumos nume! Păi, important e să fii tu însuși. Nu încerca să faci pe interesant sau să te dai drept altul!

Când s-a întors mama, buni n-a stat prea mult pe gânduri până să-i zică de chestia cu Venetia. Desenam și mama a intrat în camera mea cu un zâmbet mândru pe față. Era ca o mamă care-și vede copilul încercând pentru prima dată să meargă pe bicicletă sau ceva. M-a